

„De kvindelige Herreskræddere“, „De kvindelige Vævere“, „Tjenestetyendeforeningen“, „Kvindevalgretsforeningen“ og „Maskinstrikkernes Fagforening“, har allerede i et Par Aar været centraliserede ved en fælles Komité, i hvilken der sidder en Repræsentant for hver af Foreningerne, saa der i alle større Sager, som vedrører Kvindesagen, kan foretages en fælles Optræden og Afgørelse.

Foreningerne har derfor ogsaa fundet det heldigst, at de havde et fælles Organ, hvorfor man er blevne enige om, at *Kvindebladet* „Hvad vi vil“, som før har været udgivet af „Kvindelig Fremskridtsforening“ alene, fra 1. April udgives af „*De samlede Kvindeforeninger*“.

En Aktietegning har derfor været sat i Gang, for at der kunde agiteres i stærkere Grad for Bladet og skaffe det Indgang i videre Kredse, og der er tegnet saa stort et Antal Aktier, at man begynder Foretagendet med godt Haab; men da Aktietegningen ikke er sluttet, bedes fremdeles Venner af Kvindesagen at tegne sig for Aktier og søge at vinde Deltagelse for Foretagendet hver i sin Kreds, ligesom Abonnenterne bedes om blot hver at skaffe en eneste Abonnent. Tallet paa Bladets Holdere er da straks fordoblet.

Aktierne er paa 5 Kroner og kan tegnes hos Formanden for enhver af de nævnte Kvindeforeninger samt hos Fru Johanne Meyer, som giver alle ønskede Oplysninger om Bladet.

Et nobelt Foretagende.

I „Horsens Arbejderblad“ findes under ovenstaaende Titel et Inserat fra „Samtlige Typografer i Horsens“, hvori de med rasende Harmе bebrejder et derværende Bogtrykkeri, at det har taget 5 Kvinder i Lære. De skriver:

„En smuk Illustration til Hr. N. N.'s Arbejdervenlighed at oplære 5 Kvinder i et Fag, i hvilket Arbejdsmarkedet er saa overfyldt af arbejdsledige Kræfter.“ Og videre: „Ved et i Lørdags Aftes afholdt Møde af Typografer her i Byen vedtoges en Henstilling til Hr. N. N. om en Forbedring af disse Forhold ved at afskedige nogle af Kvinderne og antage Typografer, men da Henstillingen ikke har frugtet, er nærværende fremkommet for at lade Publikum bedømme Hr. N. N.'s Arbejdervenlighed, og særlig haaber vi, at *Arbejderne vil vide at vurdere denne Mands Optræden i arbejdervenlig Retning.*“

Saaledes var virkelig Ordene. Publikum skulde bedømme denne fule Arbejdervenlighed at antage Kvinder paa et Bogtrykkeri og oplære dem som Typografer.

Vi tror heldigvis, at der dog findes en stor Del af Publikum, som mener, at Kvinderne ogsaa er Mennesker med Ret til at arbejde og søge andet selvstændigt Erhverv end den lovbeskyttede Protistution, spise Naadsensbrød hos Slægtninge eller gifte sig mod deres Hjertes Følelser; men *Kvindebladet* „Hvad vi vil“ glæder sig over, at de mandlige Arbejdere kaster Masken; vi har altid følt, at deres Program om Kvindens Ligestilling var en Frase, de pyntede sig med, og som de ogsaa ved alle offentlige Møder bortforklarede med Paastande om, at blev først Socialismen gennemført, da kom

Kvinderne af sig selv til deres Ret o. s. v. o. s. v.

Nej — nu da Spørgsmaalet bliver ført dem ind paa Livet, nu viser det sig, hvad de kvindelige Arbejdere har at vente af deres mandlige Kolleger.

I Hovedstaden plumper de mandlige Arbejdere ikke ud med saadanne Dumheder som de gode ærlige Jyder i „Horsens Arbejderblad“, de er bedre dresserede her inde, men sikkert er det, at ogsaa her mange sympathiserer med deres jyske Brødre.

Vi har selv gaaet omkring paa mange Værksteder og indtrængende bedet om at faa unge Piger optagne i Haandværkerlære, unge Piger, som har tilbuddet at underkaste sig ganske de samme Betingelser som de mandlige Lærlinge, men forgæves. Værkførerne og de dygtige Svende har med en overordenlig gensidig Solidaritetsfølelse nægtet at optage de kvindelige Kolleger.

Saaledes er Ligestillingen mellem de mandlige og kvindelige Arbejdere i Hovedstaden. Hvorledes den er i Horsens, har ovenstaaende Udtalelse fra Typografer oplyst os om.

Hvis nogle af Fagforeningernes mandlige Medlemmer er i Stand til at overbevise os om, at vi tager fejl, skal det være Kvindebladet „Hvad vi vil“ en Glæde at optage Berigtigelsen, lige som Bladet stadigt vil staa aabent for alle Oplysninger fra Værksteder, der har optaget Kvinder i Haandværksstanden.

I Kontorfaget findes der allerede en stor Skare af veluddannede kvindelige Bogholdere, og Mændene har ikke Grund til at beklage Konkurrencen. De dygtige Kvinder søger ved hver Lejlighed at hæve Lønnen, og de tænker paa at danne en Forening for yderligere at hindre Lønnens Nedgang og for at dygtiggøre sig selv og vise sig solidariske med deres mandlige Kolleger.

Kvinder som Mejeribestyrere.

Da der er bleven rettet en Opfordring til mig om at være med til Dannelsen af en Forening med det Formaal, at faa Kvinderne noget mere ind i Konkurrencen om Bestyrerpladserne paa vore mange Andelsmejerier, kunde jeg have Lyst til at udtale min Mening offentlig om denne Sag.

Jeg har nu i en Aarrække arbejdet ved Mejerigerningen — i de senere Aar som Bestyrer — og har hele Tiden arbejdet sammen med baade Kvinder og Mænd i Faget. Nu staar jeg netop i Begreb med at gaa over til anden Virksomhed, saa jeg mener baade at kunne udtale mig med lidt Erfaring og — uden Brødnid.

Jeg har tidligere hørt til dem, der mente, at Kvinden var fuldkommen lige saa godt paa sin rette Plads ved Mejerigerningen som Manden. Det var hun ogsaa før Maskinerne blev taget i Brug i dette Fag. Men efter den tekniske Udvikling, Faget nu har faaet, egner det sig ikke længere saa godt for Kvinden, især saa længe hun bibeholder den hidtil brugte dumme Paaklædning.

Hun kan nemlig ikke uden stor Fare for Liv og Lemmer gaa med Skørter paa og passe Maskineriet.

Og det duer ikke med en Driftsleder,

som ikke selv kan springe til i et kritisk Øjeblik og ordne det fornødne

Der kan være enkelte Grene af Faget — som f. Eks. Smørrets Pasning — det kan være rart for Properhedens Skyld at have en Kvinde til.

Men baade dette og det øvrige Mejeriarbejde overstiger i Grunden de fleste Kvinders Kræfter. Der er mange tunge Ting at løfte paa, som fordrer Kæmpekræfter — store Mælkespande, store Kærner, store Dritler Smør o. s. v.

Og for en Bestyrer af et Andelsmejeri er der mange Folk at tumle med. Foruden selve Mejeripersonalet er der en hel Del Mælkekuske — stundom raa Personer. Og blandt de Herrer i Hundredvis, man tjener under de Forhold, er alle Slags Mennesker. De er ikke alle saa nemme at komme til Rette med — Landsdannelsen er desværre kun ringe, og — — — Agtelsen for Kvinder endnu mindre. Derfor er det ogsaa kun sjælden, at Bønderne antager en Kvinde som Bestyrer af et større Mejeri, skønt de nok vilde det for Besparelsens Skyld, da de i Regelen kan faa dem billigere.

Og naar Kvinderne ikke kan komme ind i de mere selvstændige og overordnede Stillinger, saa synes jeg ikke, de vedblivende skulde lade sig bruge i de underordnede. Der er i hvert Fald mange andre Felter, hvor Kvinderne bedre kan konkurrere med Mændene, f. Eks. i flere Grene af Handelsfaget (navnlig med alle Beklædningsgenstande) i Beværtning, Frisering, Fotografering, Skrædderi, Skomageri — og iblandt Studiefagene: Undervisning, Hygiejne, Journalistik o. s. v. o. s. v.

Paa disse og mange andre Omraader, hvor Kræfterne kan slaa til, og hvor Kvinderne kan naa frem til Selvstændighed, synes jeg, de burde tage fat, og saa lade Mændene om de fæle Dampmaskiner og de store Smørtræer.

Stillingen som Mejeribestyrer er desuden allerede ødelagt af den vilde Konkurrence mellem Mændene. Der er mere end Hunde nok om de Ben. *Karl Fred. Jensen,*

Mejeribestyrer,
Hjerritslev. Brønderslev.

Vi haaber, at Kvinder i Mejerifaget vil svare Hr. K. F. Jensen, hvortil selvfølgelig „Hvad vi vil“s Spalter til enhver Tid vil være aabne. *Red.*

Ned med de lovbeskyttede Mordere.

Fredsforeningens Medlemmer vil erindre, at Folketingsmand Bluhme paa Foreningens sidste offentlige Møde fortalte om sine Indtryk fra Kongressen i Rom. Iblandt disse fremhævede han stærkt, at Kongressens Løver var ubetinget Baronesse v. Sutner (den bekendte Forfatterinde af „Ned med Vaabnene“) og Hr. Folketingsmand Fredrik Bajer. Ingen var som de inde i alt, hvad der vedrørte Fredssagen, de forskellige Landes Forhold, og ingen Udlændinge talte saa smukt og velklingende Fransk.

Baronesse v. Sutners Tale er senere oversat i de fleste evropæiske Sprog, og i det engelske Særtryk, som er blevet os tilsendt, findes følgende Tilføjelse af en Tilstedeværende.

„Det er vanskeligt at gengive en saa-